

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
 PERIODISTA

‘Working class hero’

David Prats, jugador de l'Hospitalet, lluitant amb Gerard Piqué en el partit de la Copa del Rei disputat al Camp Nou al desembre. REMIMAGES.COM

Gastant o foradant pantalons al ciment o als seients d'un camp de Segona B hi ha, cada diumenge, uns pocs centenars d'individus. Són molts menys que no pas gent que, en un graó superior, se'ls mira per sobre l'espatlla amb semblant condescendent. Aclaparats per la fastuositat, ignoren que aquells dos o tres-cents són privilegiats. Els jugadors dibuixen els mateixos somriures i provoquen les mateixes decepcions en els dos entorns. Però, per als tres-cents, els que generen les emocions intrínseques al gust pel futbol han estat, són i seran dels seus, herois accessibles, veïns del barri, gent amb un present gens fàcil i un futur incert. Jugador i aficionats formen la comunitat que recorda, si es vol de forma sorda, que el futbol és del poble. De gent com David Prats.

David Prats Racero (Badalona, 3 d'abril del 1979) va néixer, fill de lleidatà i gaditana, al barri del Pomar, dues mil vivendes amb serveis escassos aixecades el 1968 per acollir barraquistes i expropiats per la construcció de l'autopista del Maresme. “Al barri, tots són iguals. A ningú li regalen res”, recorda. “Tots són treballadors humils que cada dia surten cap a la feina i tiren la família endavant amb treball i constància. Són valors que a casa m'han transmès sempre i que he tingut molt presents en el futbol”. Els valors de l'esforç i l'honestedat en un barri contracorrent. “En una ciutat de bàsquet, Pomar era el barri de futbol. I els nanos jugàvem al carrer o en una pista poliesportiva que ara és un parc públic. M'havia de cridar la meva mare o venir-me a buscar el meu germà per tornar a casa. Als nens d'avui els trobo a faltar això. Abans, quan baixa-

ves, els teus pares estaven tranquils. Avui els pares són més protectors, i els nanos no juguen al carrer. I el que t'ensenyava el carrer no t'ho ensenyava ningú. Picardia, competitivitat, fer-te valer, no donar cap pilota per perduda. Per això, amb els nens que porto a l'escola de Quique Cárcel, a l'Hospitalet, un dia a la setmana els fem anar a jugar al carrer”.

David Prats s'incorpora als benjamins del Badalona i arriba al Barça en edat alevina, tot i els intents dels escapulats de retenir-lo. “Van amagar al meu pare que havien trucat al club preguntant per mi”. Culer indiscutible, conserva de l'etapa blaugrana l'amistat amb Xavi, però el final dels dos va ser diferent. “Tinc l'espina clavada que no em donessin mai l'oportunitat de jugar al Barça B, havent fet 60 gols en dos

Cada diumenge Al ciment o als seients d'un camp de Segona B hi ha uns pocs centenars d'individus

anys al C”. Serra Ferrer li va obrir la porta i el va enviar cedit al Bregenz austríac. “Bojan Krkic pare era amic del *mister* del Bregenz. La proposta econòmica era bona, i em van dir que a la Bundesliga es fixaven molt en la lliga austríaca. Els primers mesos van ser duríssims, però per a mi va ser com una mili”. Tot i que li van assegurar que Robert Martínez el seguia per al Swansea, des del 2000 juga en lligues espanyoles. I el 2003 va veure passar, al Poli Ejido de Paco Herrera, el tren de la Segona A. “Venia de ser pitxitxi de Segona B a Mataró. Joan Vilà, el meu pare futbolístic, em va animar perquè era un entrenador, no

un secretari tècnic, qui em volia. Al tercer any va arribar Pepe Mel i vaig deixar de jugar. I em va faltar paciència. Era a mil quilòmetres de casa i vaig preferir jugar més i sentir-me valorat, encara que fos a Segona B. Ara me'n penedeixo, de la decisió, i més perquè veig que encara puc jugar a Segona. Físicament estic perfecte, no em carrego. Però per acceptar una oferta de Segona hauria de ser propera o econòmicament molt bona. Al maig seré pare d'una nena i no seria bona idea haver de fer les maletes”.

Ja havia jugat a Terrassa i Mataró, i, després d'El Ejido, van venir Girona, Badalona i ara l'Hospitalet. “De jugar a Segona B en valoro el fet d'estar només a un graó del futbol professional i el fet de jugar a casa. Saber que tinc els meus a prop m'ajuda. Però poc més. Hi ha camps on és molt difícil sentir-te futbolista, i no tan sols perquè el joc sigui massa directe, sinó per les instal·lacions: n'hi ha on fins i tot la gespa artificial està en molt mal estat. Hi hauria d'haver unes condicions mínimes reglamentades”.

Tot i així, David Prats continua reconeixent-se privilegiat de guanyar-se la vida plantant gols, gairebé cent vint a Segona B. “Cada cop que hi ha un minut de silenci recordo el meu pare, que ara em falta, i penso que he de jugar perquè ell estigui content del que faig, perquè m'ho va donar tot. Jugo per la gent que ha confiat en mi, pels aficionats del meu equip, per Vinyals, per Quique Cárcel, per la meva dona, pels meus germans”. Per això, quan transforma un gol, explota. No es talla a admetre-ho: el gol és la droga d'un treballador futbolista que només vol fer feliços els seus. I això no té preu.